

POD SLUPKOU

SCÉNÁŘ
ROZHLASOVÉ HRY

SCÉNA 1: POKOJ

ZVUK VZDYCHÁNÍ A ODDYCHOVÁNÍ NÁMAHOU PŘI CVIČENÍ.
DO NĚJ VSTUPUJE ŠUSTĚNÍ PEŘIN A PŘEVALOVÁNÍ.

Věra: (ROZESPALE A NEVERLE) To si nemůžeš jít cvičit vedle?

Pavel: (S HORŠÍ, ALE SROZUMITELNOU ARTIKULACÍ) Tady mám víc místa.

Věra: (OCHRAPTĚNĚ) Takhle to je každý ráno.

ROZEZVUČÍ SE BUDÍK, KTERÝ JE PRUDCE ZAKLAPNUTÝ.

Pavel: Tak vidíš, stejně už budeš muset vstávat.

Věra: Kdybys tady nelomozil, mohla jsem si ještě deset minut potáhnout. Já totiž jdu do práce. Já jo.

Pavel: (DOTČENĚ) Dělán, co můžu.

TĚŽKÉ VSTÁVÁNÍ PROMÍSENÉ VZDYCHÁNÍM A VZDALUJÍCÍ SE
NEPRAVIDELNÝ, TĚŽKÝ KROK.

Pavel: (Z DÁLKY) Dneska se jdu poptat do kulturáku. Hledají vrátnýho.

SCÉNA 2: CHODBA DOMU

TĚŽKÉ KROKY NA SCHODIŠTI NESOUCÍ SE CHODBOU. OZVE SE
ZAKLAPNUTÍ DVEŘÍ A PŘIBLIŽUJÍCÍ SE DĚTSKÉ ŠTĚBETÁNÍ.

Dítě 1: (ŠEPTÁ) Už jde.

Dítě 2: (PŘIDUŠENÝM SMÍCHEM) Podívej, jak mi to jde.

DUPÁNÍ NAPODOBUJÍCÍ TĚŽKÉ KROKY PROMÍSENÉ S DĚTSKÝM
SMÍCHEM. DO NĚJ VSTUPUJE ZRYCHLUJÍCÍ SE Klapání
PODPATKŮ DÁMSKÝCH BOT. A POTOM ZVUK DVOJITÉHO
PLÁCNUTÍ.

Matka: (ZADÝCHANĚ, TLUMENĚ) Že se nestydíte smát se nemocnému člověku.

Dítě 1: Když on je tak legrační.

Matka: Ještě jednou a vlepím vám ještě jednu. Abyste si to pamatovaly. Doma si to s vámi ještě vyřídím.

VZDALUJÍCÍ SE TĚŽKÝ KROK A BOUCHNUTÍ VCHODOVÝCH DVEŘÍ.

Dítě 2: Já si zapomněl doma svačinu.

Matka: Hlavně že na lumpárny jsi nezapomněl. (ROZHODNĚ) Vracet se nebudeme, nestíháme.

Dítě 2: Budu mít hlad.

Matka: Alespoň si na to dáš příště pozor. No tak, neloudejte se. Nebo chcete přijít do školy pozdě? Já vás omlouvat nebudu.

SCHODIŠTĚM SE OZVE ZRYCHLENÉ DUSÁNÍ DOPLNĚNÉ KLAPÁNÍM PODPADKŮ.

SCÉNA 3: PŘED ŠKOLOU

SMĚS HLASŮ DĚTÍ VYBÍHAJÍCÍCH ZE ŠKOLY

První kluk: Sejdeme se na hřišti. Ve tři.

Druhý kluk: Já dorazím dýl, musím pro kolo do servisu. Odrovnal jsem si vidlici.

Jakub: (NESMĚLE) Já bych ti půjčil svoje.

Druhý kluk: (ZASMĚJE SE) Myslíš to tvoje horský, co ses na něm posledně vymlel?

Jakub: (SNAŽIVĚ) Je nový, teda skoro... Od Vánoc. Má deset převodovek.

První kluk: (PŘEZÍRAVĚ) Ale my se, milý Kubíčku, už dávno neztrapňujem na horských kolech, ale trénujem na na freestylových, jestli sis toho nevším.

Jakub: Nevším.

První kluk: Frčíme. Tak za chvíli.

Jakub: Můžu přijít?

Druhý kluk: Čumilů tam máme dost. Běž radši domů a zajezdí si tam v nějaký hře, ať se nezapotíš.

VZDALUJÍCÍ SE KROKY A NESROZUMITELNÉ DOMLOUVÁNÍ KLUKŮ.

SCÉNA 4: KANCELÁŘ

TĚŽKÉ ŠOURAVÉ KROKY. ZAŤUKÁNÍ NA DVEŘE.

Referentka: Ano, pojd'te dál.

OTEVŘENÍ A ZAVŘENÍ DVEŘÍ, ŠOURAVÉ, TĚŽKÉ KROKY.

Pavel: Dobrý den.

Referentka: Přejete si?

Pavel: Jmenuju se Pavel Novotný. Posílají mě z úřadu práce. Že tady v kulturním domě sháníte vrátného.

Referentka: (VÁHAVĚ PO PAUZE) Ano... uvolnilo se místo na recepci...

NERVÓZNÍ DÝCHÁNÍ PAVLA SE MÍSÍ S ŠUSTOTEM PAPÍRŮ.

Referentka: (NEJISTĚ) Ale přišel jste pozdě, už je obsazené.

Pavel: (REZIGNOVANĚ) Aha, jistě.

ODCHÁZEJÍCÍ TĚŽKÉ KROKY.

Referentka: (ZAHANBENĚ) Počkejte... Potvrdím vám papír pro úřad práce. Že jste tu byl.

TĚŽKÉ KROKY, ŠUSTOT PAPÍRŮ.

Pavel: Tady... a tady občanka.

Referentka: (ZASKOČENĚ) Uhm... pan inženýr Novotný.... Ehm... Uvědomila jsem si, pane inženýre, že máme dvousměnný provoz a ještě jedno místo je volné. (VÁHAVÁ PAUZA) Kdy byste eventuálně mohl nastoupit?

Pavel: (RADOSTNĚ) Třeba teď!

SCÉNA 5: POKOJ

CVAKÁNÍ MYŠI POČÍTAČE, MODERNÍ HUDBA TEENAGERŮ

ZÁMEK OTEVÍRANÝCH DVEŘÍ

Martin: Už zase sedíš u počítače!

RÁZNÉ VYPNUTÍ HUDBY.

Jakub: Nech to, tati.

Martin: Proč nejsi venku? Je tam hezky.

Jakub: Nechce se mi.

Martin: (PODRÁŽDĚNĚ) Zase hraješ šachy s počítačem. A co ten nepořádek kolem? Jak můžeš v takovém hnojníku existovat?

Jakub: (URAŽENĚ) Dělán si zápisky šachových partií.

Martin: Když mně bylo dvanáct, tak mě naši nemohli dostat z venku domů. A ty sedíš zabeďněnej doma a civíš do počítače místo toho, abys běhal s klukama po venku.

Jakub: (PROVOKATIVNĚ) Běhat po venku s klukama? To se dělalo v minulým století?

Martin: Tisíciletí, ty chytřej. Podívej, jaká jsi žoužvička. Zaplatil jsem ti kroužek juda. Zabalil jsi to hned po druhý hodině a já vyhodil šest stovek z okna. Svaly nemáš a z těláku ti hrozí trojka! Mě z tebe jednou klepne.

Jakub: Šachy jsou taky sport.

Martin: (SMÍŘLIVĚ) Já ti jednu střelím, fakt.

Jakub: Zahraješ si se mnou?

Martin: To určitě, abych zase prohrál.

Jakub: Posledně jsi vyhrál.

Martin: Protože jsi mě nechal.

Jakub: To není pravda. Šlo ti to. Já to zatím připravím.

OTEVÍRÁNÍ ZÁSUVKY, ZVUK KLADENÍ FIGUREK NA ŠACHOVNICI.

Martin: Najednou jseš náramně akční. A večere se asi tak udělá sama.

Jakub: Pomůžu ti.

Martin: Fajn, беру. Tak teď si dáme krátkou partičku, pak si připravíme jídlo a najíme se, ale potom se spolu projedeme na kolech. Aspoň půlhodinku.

Jakub: Bez toho posledního by to nešlo?

Martin: Ne, nešlo, ty lenochu.

SCÉNA 6: KUCHYŇ

BOUCHÁNÍ DVÍŘEK LEDNICE, PŘEROVNÁVÁNÍ LAHVÍ.
ODEMYKÁNÍ DVEŘÍ.

Pavel: (NATĚŠENĚ) Tak pojd', pojd', jdeš akorát včas.

BOUCHNUTÍ OTEVÍRANÉ LÁHVE A NALÉVÁNÍ ŠUMIVÉHO VÍNA
DO SKLENIC.

Věra: (ZASKOČENĚ) Co se děje?

Pavel: Hádej.

Věra: Já nevím.

Pavel: No tak přece hádej.

Věra: Zvýšili ti invalidní důchod.

Pavel: Ale ty všechno zkazíš.

Věra: Já opravdu nevím. Tak třeba, třeba...?

Pavel: Než ty to uhádneš, tak nám utečou všechny bubliny. (PYŠNĚ) Mám práci!

Věra: (NEVĚŘÍCNĚ) Práci? Ty? Kde?

Pavel: V kulturáku. Budu dělat vrátnýho. Teda říkají tomu recepčního. Na dvě směny. To koukáš, vid'?!

Věra: Tak to opravdu koukám.

CINKNUTÍ SKLENIC.

Pavel: (RADOSTNĚ) A potřebují mě už od příštího pondělí.

Věra: Tak to si zaslouží ještě jednu.

DOLÉVÁNÍ SKLENICE.

SCÉNA 7: VRÁTNICE

CINKÁNÍ KLÍČŮ, PŘECHÁZENÍ.

Pavel: Už posledně jsem vám říkal, ať si na to dáváte pozor. Zase jste přeházel klíče mezi klubovnamy v prvním a druhým patře.

Kolega vrátný: No tak si to zase přendejte. To se toho tak stalo.

Pavel: Já vám službu předávám vždycky v naprostém pořádku.

Kolega vrátný: Zas to tady tak neprožívejte. Poučovat, to vám jde. Ale v zápisech knihy příchodů a odchodů máte pěkněj čubinec. Nedá se to po vás přečíst. I paní ředitelka se nad tím pozastavovala.

Pavel: (POKORNĚJI) Špatně se mi píše.

Kolega vrátný: Tak máte sedět doma.

Pavel: To jsem seděl víc jak rok.

Kolega vrátný: Kdybych nemusel, tak mě do práce nedostanou ani heverem.

Pavel: Kdybyste byl v mé kůži, tak byste mluvil jinak.

Kolega vrátný: To těžko. Nehnul bych se z baráku. Víte jak vám tady říkají?

Pavel: Nevím a ani nechci.

Kolega vrátný: Třasák. Mentál ementál.

Pavel: (S PŘEDSTÍRANÝM KLIDEM) Jsem zvyklej i na horší. Parkinsonova choroba je svinská nemoc. Uvězní v těle, ale člověk v něm člověkem zůstane. I když u toho vypadá blbě.

ROZPAČITÉ ODKAŠLÁVÁNÍ KOLEGY.

Kolega vrátný: No jo, no. Já mám takovou nevymáchanou hubu, nemyslel jsem to zle.

VZDÁLENÁ SMĚSICE HLASŮ PROCHÁZEJÍCÍCH DĚTÍ.

Pavel: Dobře, nebudem se v tom patlat. Spiš... Už kolikrát jsem se chtěl zeptat, jestli neznáte támhletoho drobného kluka, co sedí naproti na lavičce?

Kolega vrátný: Takových kluků tu je fůra.

Pavel: Já vím, ale tenhle je takový zapamatovatelný. Vždycky ho vidím samotného. Zakřiknutýho. A smutného.

Kolega vrátný: To bude někdo z šachovýho kroužku. Za chvíli jim to začíná. Tak já jdu. Dobrou službu a nepředřete se.

Pavel: Tak nashle.

CINKÁNÍ KLÍČŮ, ŠOUPÁNÍ ODSUNUTÉ ŽIDLE. TĚŽKÉ KROKY.

Pavel: Můžu přisednout?

Jakub: Uhm.

Pavel: Co to máš?

Jakub: Zápisky.

Pavel: Zápisky?

Jakub: Hmm. Míň známých šachových partií. Chci překvapit Vondráčka.

Pavel: To je tvůj vedoucí kroužku?

Jakub: Uhm.

Pavel: Můžu se podívat?

Jakub: Jo, ale to vás asi nebude zajímat.

ŠUSTNĚNÍ PAPÍRU, LISTOVÁNÍ.

Pavel: (NADŠENĚ) Já si to taky takhle zakresloval.

Jakub: (SE ZÁJMEM) Opravdu? Já si to někdy vyjedu rovnou z počítače. Ale když si to rukou zakreslím, tak si to líp pamatuju.

Pavel: (SE ŠPATNĚ MASKOVANOU HRDOSTÍ) Mám toho celý tři sešity. Chtěl jsem to vydat jako knížku. Pracoval jsem na tom skoro třicet let. Jenže o to nikde neměli zájem.

LISTOVÁNÍ.

Pavel: Tady máš chybu.

Jakub: Kde?

Pavel: Copak to nevidíš? Tady přece nemůžeš táhnout věží, to bys v dalším tahu mohl přijít o dámu.

Jakub: A jo!

SCÉNA 8 : POKOJ

HUDBA TEENAGERŮ, VZDÁLENÉ CINKÁNÍ NÁDOBÍ

Martin: (Z DÁLKY VOLÁ) A pije ten tvůj pan Novotný kafe?

Jakub: Nevím.

Martin: (ZESILUJÍCÍ SE, BLÍŽÍCÍ HLAS) Nevíš, nevíš. Pozveš si návštěvu a já abych se staral. Kdybys mi to řekl dřív, tak koupím aspoň sušenky. Takhle budem vypadat jako chudý příbuzný.

Jakub: Já myslím, že mu to je fuk. Hele, tati...

OTEVÍRÁNÍ SKŘÍŇKY, PŘEROVNÁVÁNÍ LAHVÍ.

Martin: (PRO SEBE) Přinejhorším tu mám ještě trochu koňaku. A křupky.

Jakub: Tati...

Martin: No?

Jakub: On slíbil, že mi půjčí své zápisky. A prozradí mi všelijaký figle. Tak jsem myslel, jestli bych mu moh půjčit ten starý notebook. Aby šachy moh trénovat na počítači, když se mu klepou ruce a někdy si shazuje figurky.

Martin: Jak chceš, stejně ten notebook leží nevyužitéj. Ale radši mrkneme, jestli je ještě funkční.

Kolik tomu panu Novotnému vůbec je?

Jakub: Čtyřicet, padesát nebo šedesát... Nevím, no prostě hodně.

ZVONEK.

Jakub: Už je tady.

Martin: No to jsem teda na něj zvědavej.

SCÉNA 9 : KLUBOVNA

ŠOUPÁNÍ STOLŮ, SMĚS DĚTSKÝCH HLASŮ.

Trenér Vondráček: (PŘEKŘIKUJE DĚTI) A ty šachovnice bude uklízet kdo?

RUCH KLUBOVNY, POZDRAVY ODCHÁZEJÍCÍCH DĚTÍ.

Trenér Vondráček: Co ty tu ještě, Jakube?

Jakub: (NESMĚLE) Pane trenéře, já jen... chtěl jsem se zeptat...

Trenér Vondráček: No copak? Leze to z tebe jak z chlupatý deky.

Jakub: Já jen... Jak se může člověk dostat na závody mistrovství republiky?

Trenér Vondráček: (ZASKOČENĚ) No počkej, počkej. Ty jseš najednou nějak hrrr. Člověk by tě málem přehlídl, a ty už máš takové plány. Jsi dobrý, v poslední době děláš obrovský pokroky. Ale nejdřív tě přece čeká krajský kolo, to přece víš. A tam budeš muset být setsakramentsky dobrej, aby ses probojoval na mistrovství Juniorů. A ty hned myslíš na mistrovství republiky...

Jakub: (ROZPAČITĚ SE ZASMĚJE) Já přece nemyslel na sebe.

Trenér Vondráček: Aha. A koho?

Jakub: Pana Novotného.

Trenér Vondráček: Kdo to je?

Jakub: No přece náš pan vrátný. On je slavnej šachista. Má spoustu všelijakých titulů. I mezinárodních.

Trenér Vondráček: (NEVĚŘÍCNE) Myslíš toho... toho divného... tam dole? Toho s tím Parkinsmem?

Jakub: (DOTČENĚ) Není divnej. Je jen trochu nemocnej. Měl by zase začít hrát a připravovat se na závody. Aby nemusel myslet na to, že ho pořád něco bolí. Jen nevím, jak to udělat.

Trenér Vondráček: (SHOVÍVAVĚ) No to je skoro dobře, že nevíš. To bys tomu pěkně nasadil korunu a ublížil mu.

Jakub: (NECHÁPAVĚ) Ale já mu přece nechci ublížit, ale pomoci. On mně taky pomáhá.

Trenér Vondráček: Hele, Jakube, pořád sedíš u počítače. Tak si najdi něco o Parkinsonových.

Jakub: On přece nemůže za to, jak vypadá.

Trenér Vondráček: Ale o to přece nejde.

Jakub: (BOJOVNĚ) Vyhrál simultánku poslepu proti 6 soupeřům a je mezinárodním mistrem. A napsal knížku o šachách...a...a...

Trenér Vondráček: (UŠTĚPAČNĚ) A to všechno kdy?

Jakub: No to nevím, kdy, ale...

Trenér Vondráček: Promiň, že ti to říkám takhle natvrdo, ale... no prostě už nemá šanci. Znemožnil by se, chápeš? Ani by se tam neprobojoval.

URAŽENÉ KROKY ODCHÁZEJÍCÍCH JAKUBA.

Trenér Vondráček: Počkej, Jakube. Ty mi nevěříš. Tak simultánku, říkáš? Poslepu? Dobře, pozveme ho na náš příští kroužek. Bude hrát proti třem nejlepším z vás. A ani nemusí poslepu.

SCÉNA 10 : VRÁTNICE

PŘEROVNÁVÁNÍ KLÍČŮ, BLÍŽÍCÍ SE SVĚŽÍ KROKY

Pavel: Dobrý den, pane Vondráčku.

Trenér Vondráček: Dobrý den. Měl byste chvilku?

Pavel: Já mám času do večera. Než zavřu kulturák.

Trenér Vondráček: Jasně, hloupě jsem se ptal. Chtěl jsem s vámi mluvit o Jakobovi. Za poslední měsíce udělal pokroky, to se musí nechat. Říkal, že se mu věnujete.

Pavel: (PŘEHNANĚ SKROMNĚ) Tak trochu.

Trenér Vondráček: Něco jsem se o vás dozvěděl a něco si našel na internetu. Nevěděl jsem, že jste se šachům věnoval závodně. A že jste byl tak úspěšný.

Pavel: To už je dávno.

Trenér Vondráček: Chci poslat Jakuba na krajský přebor.

Pavel: To je přece samozřejmý. Je moc šikovnej, má talent. A šanci ještě letos postoupit dál. Jen ještě spolu něco dopilujeme, vím, kde má slabiny.

Trenér Vondráček: (SE ŠPATNĚ POTLAČOVANOU NELIBOSTÍ) Ummm, ummm. No, fušujete mi do řemesla, ale to je v pořádku. (PŘECHÁZÍ DO NORMÁLNÍ MLUVY) Je fakt, že kdyby se nominoval na mistrovství Juniorů, udělá si náš kulturní dům a konec konci i naše město dobrý jméno.

Pavel: To bych taky moc chtěl. Kvůli Jakubovi.

Trenér Vondráček: Napadlo mě...Co kdybyste přišel příští týden k nám do kroužku. Ukázal dětem něco novýho. Zahrál si s nimi simultánku.

Pavel: (VYHÝBAVĚ) Já nevím, to není jen tak...Třeba budu mít zrovna službu.

Trenér Vondráček: To se dá určitě přehodit.

Pavel: (VÁHAVĚ) Já nevím.

Trenér Vondráček: Tak jo. Budeme vás čekat.

SCÉNA 11 : POKOJ

CVAKÁNÍ MYŠI U POČÍTAČE.

Jakub: (ČTE SI PRO SEBE) Parkinsonova choroba. Plíživá demence.

Martin: Pojď se najíst.

Jakub: Ahoj tati, neslyšel jsem tě.

Martin: Co to čteš?

Jakub: (ZASKOČENĚ PŘEDČÍTÁ) Plíživá demence. Jak to může trvat dlouho? Myslím, jak dlouho se plíží.

Martin: Copak já vím? Nejsem doktor. Asi podle toho, jak to má už dlouho. Ale proč myslíš, že by inženýrskéj dělal vrátnýho?

Jakub: Jemu to pálí, fakt. Je moc chytřej.

Martin: No, tak už asi dlouho nebude.

Jakub: (POBOUŘENĚ) Jak můžeš říct něco tak... tak...

PAUZA. VYPÍNÁNÍ POČÍTAČE.

Martin: (SMÍŘLIVĚ) No tak se nezlob a neurážej se hned. Já vím, asi jsem malinko přestřelil. Vždyť mě znáš.

PAUZA. JAKUB URAŽENĚ ODDYCHUJE.

Martin: (SNAŽIVĚ) A znáš tenhle fór: Tak jsem nechal utratit svého psa. Byl vzteklej? No nadšenej nebyl.“ (STROJENĚ SE ZASMĚJE)

ROZPAČITÁ PAUZA.

Martin: Nebo tenhle: Jak se jmenuje váš pes? To netuším, nechce mi to říct. (KRÁTKÝ SMÍCH)

Jakub: Mně to vtipný nepřipadá. Ani ty dětský vtipy, který mi vyprávíš do zblbnutí, ani tamto.

Martin: No tak promiň, holt dneska nemám vtipnej den. Pojď, jdeme se najíst, už to bude jak psí čumák.

Jakub: Nemám hlad.

SCÉNA 12 : KUCHYŇ

ODDYCHOVÁNÍ NÁMAHOU PŘI CVIČENÍ.

Věra: (Z DÁLKY) Neviděl jsi můj mobil?

Pavel: (ZADÝCHANĚ) To teda ne.

Věra: Jak tě znám, tak jsi mi ho někde založil. I s tím svým.

Pavel: Co zas máš?

Věra: Pořád někde něco zakládáš a pak to hledáš.

Pavel: Já? Ty hledáš svůj mobil. Podívej se do kabelky.

PŘEHRABOVÁNÍ VĚCÍ.

Věra: Dobrý.

Pavel: No vidíš. Proč jsi tak nervózní? To mám být já.

Věra: Kvůli tomu kroužku?

Pavel: Třeba.

Věra: Tvoje starosti bych tak chtěla mít. Vždyť to jsou jen děcka. Když jsi postoupil do finále na mistrovství v Paříži, tak jsi byl v pohodě a choval ses, jako bys jel na poznávací výlet. A teď jdeš do klubovny, celou noc jsi nespál, už hodinu tu cvičíš a cpeš se prášky na uklidnění.

Pavel: Jenže na to mistrovství jsem se chystal v době, když jsem byl zdravěj a mladej.

Věra: To bude dobrý, uvidíš. Tak já letím, šéfová nemůže přijít do práce pozdě. Drž se.

Pavel: (IRONICKY) Jo, budu se držet. Stolu. A hole.

Věra: No konečně! Ta tvoje odřená kolena a lokty mě už nebaví ošetřovat. Konečně jsi přišel na to, že je lepší chodit s holí než se pořád někde sbírat ze země.

Pavel: Ne, ne, pořád to jde bez ní. Ještě je čas.

Věra: (USPĚCHANĚ) Není, ty ješitný paličáku. No nic, už musím letět.

POLIBEK

Věra: Tak pá. Zvládneš to. Vzpomeň si, co jsi vždycky říkal: Když se něčeho bojím, tak se na to začnu těšit. I kdybych měl oblbnout sám sebe. A pak všechno dopadne dobře.

Pavel: (SEBEIRONICKY) To jo, jen z toho samýho těšení mám běhavku.

SCÉNA 13 : KLUBOVNA

ŠUM KLUBOVNY, DVOJÍ KROKY, JEDNY Z NICH TĚŽKÉ, DOVŘENÍ DVEŘÍ. ZATLESKÁNÍ.

Trenér Vondráček: Ztište se!

RUCH KLUBOVNY UTICHÁ.

Trenér Vondráček: Pana inženýra Novotného určitě všichni znáte z naší recepce. Ovšem tentokrát pro ty, kteří to o něm nevědí, ho představuju jako výbornýho šachistu, mistra...

Pavel: (SKÁČE DO ŘEČI, OSTÝCHAVĚ) To bývalo.

Trenér Vondráček: Skromnost není na místě, vaše úspěchy a tituly vám nikdo nevezme. Tak děcka, máte nachystaný šachovnice? Jakub... Tomáš... Lukáš... Výborně. Pane inženýre, můžete začít.

Jakub: Pane trenéře, já bych se radši díval. Ať hraje třeba, třeba... Lucka.

Trenér Vondráček: (NESMLOUVAVĚ) Tady rozhoduju já. Tak prosím, chlapci, jděte na to.

Jakub: Ale já už s ním hrál mockrát. Lucka ještě...

Trenér Vondráček: (PŘÍKŘE) Lucka je s námi teprv pár měsíců. Ještě pořádně neovládla základní šachovou terminologii, takže to prozatím není soupeř hoden pana inženýra. Ták... takže... no ještě Jakube, Tomáši a Lukáši pojd'te sem ke mně stranou.

LOMOZ, KROKY

Trenér Vondráček: (ŠEPTEM) Tomáš s Lukášem zvolí nekomplikovaný zahájení, aby se hned nedostali do nutnosti použít pokročilejší formu taktiky. Tomáši, ty začni Skotskou hrou. Jakube, ty jsi dál, nechávám to na tobě, ale soustřeď se na boj o střed, tam máš slabiny. (NAHLAS) Tak na místa. Začínáme.

ODKAŠLÁVÁNÍ. TROJÍ PŘITAHOVÁNÍ ŽIDLÍ. TĚŽKÝ, NEJISTÝ KROK PŘI PŘECHÁZENÍ. ŤUKÁNÍ FIGUREK NA ŠACHOVNICI SE POSTUPNĚ ZPOMALUJE. PAUZA, PAK ZVUK PŘEMÍSTĚNÍ A LOMOZ PÁDU. VZDYCHÁNÍ PAVLA PŘI VSTÁVÁNÍ.

Pavel: (NEDŮTKLIVĚ) Dobrý, to je dobrý.

Trenér Vondráček: Můžeme hru přerušit, pane inženýre. Nebo ukončit.

Pavel: Jsem v pořádku. Hned, hned... hned budeme moct pokračovat.

Trenér Vondráček: (ŠEPTEM) Schovej ten mobil, Lukáši! Takovýhle neférovky ti tu trpět nebudu. To by tě bavilo vyhrát podvodem?! Vypadni. Jsi diskvalifikovaný.

Pavel: Můžeme.

Trenér Vondráček: Dobře. Co se dá dělat, máte už jen dva soupeře. Pokračujem.

ŤUKÁNÍ FIGUREK NA ŠACHOVNICI.

Pavel: Mat.

Trenér Vondráček: To sis dlouho nezahrál, Tomáši. No nic, uvolni místo, děti, pojd'te blíž, ať vidíme, jak to zvládne poslední hráč. Doneste židli panu inženýrovi.

LOMOZ ŽIDLE, TĚŽKÉ USEDÁNÍ.

Trenér Vondráček: Jsi na tahu, Jakube.

ŤUKÁNÍ FIGUREK NA ŠACHOVNICI. PAUZA. ZVUK DALŠÍHO TAHU.

Trenér Vondráček: (TLUMENĚ NESOUHLASNĚ SYKNE)

Pavel: (ZAMUMLÁ) Šach mat.

POPOTAHOVÁNÍ ŽIDLÍ. KRÁTKÝ POTLESK. ZESILUJÍCÍ SE ŠUM V KLUBOVNĚ.

Jakub: Gratuluju, pane Novotný.

Trenér Vondráček: Já samozřejmě taky.

Pavel: (STYDLIVĚ, ZARAŽENĚ) Děkuju.

Trenér Vondráček: Tak klid, klid! (ZVYŠUJE HLAS) Tak už jste se všichni vypovídali?

DĚTSKÉ ŠTĚBETÁNÍ UMLKÁ.

Trenér Vondráček: Takže shrňme si tuhle hru. Co bychom si k ní měli říct? (PAUZA) No? Tak teda já: Lukáš se dopustil nesportovního jednání a snažil se podvádět s nápovědou v mobilu. To bylo naposled. Ještě jednou a vyloučím tě. Tomáš udělal strategickou, tedy spíš hloupou chybu už v pátém tahu. To si víc rozebereme příště. No a Jakub se držel dobře. Dokonce to chvíli vypadalo na remízu. Já myslím, že oběma hráčům můžeme pográtulovat k inspirativnímu zápasu.

KRÁTKÝ, NEVÝRAZNÝ POTLESK.

SCÉNA 14 : VENKOVNÍ PROSTOR

V POZDADÍ RUCH ULICE, CHLAPECKÝ A TĚŽKÝ KROK

Pavel: Jakube, něčemu nerozumím.

Jakub: Čemu?

Pavel: Ten poslední tah... To postavení, na kterým jsme skončili, jsme spolu už hráli. A zvládl jsi ho, přece levou zadní.

Jakub: Byl jsem nervózní. Pan trenér je v poslední době takovej uštěpačnej a taky mi vadilo, jak se na nás dívají děcka, nemohl jsem se soustředit.

Pavel: Ale ty si musíš zvykat na to, že se na tebe při hře bude někdo dívat. Že tam budou různé zvuky. Nebo že tě soupeř bude znervózňovat různými figly, to přece víš, už jsme spolu o tom kolikrát mluvili. A taky o tom, že musíš být sebevědomější.

Jakub: Já vím. Ale moc mi to nejde.

Pavel: Ten můj pád, vid'?' Možná proto ses už pak nemohl soustředit na hru. Že jo?

Jakub: Nnne.

ZASTAVENÍ KROKŮ. PAVLOVO ODKAŠLÁVÁNÍ.

Pavel: Jakube, stejně si nejsem jistý... zkrátka mám podezření... že jsi tu hru pustil schválně. Kvůli mně. Je to tak?

Jakub: (NEPŘESVĚDČIVĚ) Nnne.

SCÉNA 15 : KUCHYŇ

CINKÁNÍ NÁDOBÍ PŘI JÍDLE. DOLÉVÁNÍ TEKUTINY.

Martin: Jez, nenimrej se v tom!

Jakub: Už jsem plnej.

Martin: Vždyť jsi nakouzl jen půlku chleba. Musíš jíst pořádně. Jako chlap!

PLÁCNUTÍ DO TĚLA.

Jakub: Au.

Martin: Podívej, jaká jsi žoužvička. Jenom mi děláš ostudu. Hrudníček jak košíček, nožičky jak špejličky. O něčem podobným svalům si můžeš jen nechat zdát.

Jakub: Pak mám mít chuť k jídlu, když do mě pořád ryješ. Tak holt nejsem takový sportovec, jako ty.

Martin: (PODRÁŽDĚNĚ) Sportovec nejsem, ale taky ne lenoch. Makám na sobě. Tebe dostat na krátkou projížďku na kole je zázrak, to radši pořád čučíš do počítače nebo na šachovnici. Kdybys u toho sezení alespoň trochu ztloustnul, ale to ty ani to ne!

Jakub: (URAŽENĚ) Co pořád máš?

Martin: Ještě si lidi pomyslej, že ti nedám najíst.

Jakub: Tak to tě štve? Co si lidi pomyslej?

Martin: Ještě si na mě otvírej pusy. Chceš, abych měl na krku sociálku?

Jakub? (PROVOKATIVNĚ) A to jako proč?

Martin: Heleď, já na dohadování s tebou nemám náladu. O životě zatím víš jen... no víš co?

Jakub: Co?

Martin: Ještě provokuj! Každý chlap, kterej vychovává sám dítě je podezřelej.

Jakub: Čím?

Martin: Myslíš, že je to jen tak? Celou směnu stát na nohou ve fabrice a pak, místo toho, abych si pak třeba skočil s chlapy na pivo nebo abych... měl třeba ještě lepší program, tak nakupuju, vařím a peru. A žehlím. Dokonce i tvoje tříčka.

Jakub: Tak se o mě nestarej, když tě to tak zatěžuje. O nic se tě neprosím.

BOUCHNUTÍ DO STOLU.

Martin: (ROZZLOBENĚ KŘIČÍ) Ty pubertáku! Spratku nevděčnej! Co si to dovoluješ? (SÍPE) Měl jsem tě strčit do děcáku, všichni mi to radili!

TÍŽIVÉ TICHÉ SE VZDÁLENÝM TIKOTEM HODIN. ZAKŇOURÁNÍ ODSTRČENÉ ŽIDLE. DVOJÍ ODDECHOVÁNÍ.

Jakub: (POTICHU, PROMÍSENĚ PLÁČEM) Dej mi adresu mámy a zbavíš se mě!

ZAKŇOURÁNÍ DRUHÉ ŽIDLE.

Martin: Jakube, prosím tě promiň... Nechoď nikam. Promluvíme si... v klidu.

POTLAČOVANÝ PLÁČ JAKUBA.

Martin: (OMLUVNĚ) Nemyslel jsem to tak, však mě znáš. Vždyť víš, že jsem rád, že tě mám. Dělán, co můžu. Jen je toho na mě nějak moc.

SCÉNA 16 : VRÁTNICE

CINKÁNÍ PŘEROVNÁVANÝCH KLÍČŮ.

Pavel: Zdravím tě, Jakube. Jsi poslední, už tam od vás jsou všichni.

Jakub: Ani se mi tam nechce.

Pavel: Jak to?

Jakub: Není mi dobře.

Pavel: Aha. Tak jsi měl zůstat doma v posteli.

Jakub: Můžu k vám?

Pavel: No tak pojd', ředitelka už šla domů.

VRZNUTÍ DVEŘÍ.

Jakub: (PO ROZPAČITÉM ODKAŠLÁVÁNÍ) Jak se hledaj vlastní mámy?

Pavel: (ZASKOČENĚ) Mámy, říkáš... Já... jak to mám vědět?

Jakub: Přes facebook jsem ji nenašel.

Pavel: No tak to tedy... tedy... Tak asi přes nějaký úřad.

Jakub: To už jsem taky zkoušel. Na matrice se se mnou vůbec nebavili.

Pavel: A co na to tvůj táta? To přece musíš řešit s ním.

Jakub: (POHRDLIVĚ) Táta? Ten se se mnou to tom vůbec nechce bavit.

Pavel: To je divný... Tomu nerozumím.

Jakub: Říká, že mě máma nechtěla a že o mě nemá zájem. Tím to pro něj končí.

Pavel: Tak hlavně že táta má zájem.

Jakub: Nemá.

Pavel: Ale jdi.

Jakub: Nemá, chce mě strčit do děcáku.

Pavel: To snad ne. Tomu se mi nechce věřit. Tvůj táta je prima chlap.

Jakub: Chci k mámě. Jen ji nemůžu najít. Ale našel jsem tohle...

OTEVÍRÁNÍ TAŠKY, ŠUSTĚNÍ PAPÍRU.

Jakub: (POHRDLIVĚ) Táta si to zapomněl zamknout.

Pavel: (MUMLÁ PRO SEBE) Rodný list, rozsudek soudu....

Jakub: Pomůžete mi?

Pavel: Jakube, ty víš, že bych moc rád, ale tohle... to není jen tak... To jsou strašně složité věci.

Tohle není šachová partie, co se dá přehrát znovu a jinak, když se to nepovede, ale...

Jakub: (SKÁČE DO ŘEČI) Já vím, že mi pomůžete.

SCÉNA 17 : POKOJ

HUDBA TEENAGERŮ. ZVONEK. VZDÁLENÝ,

VESROZUMITELNÝ ROZHOVOR. BLÍŽÍCÍ SE TĚŽKÝ KROK.

Martin: Vedu ti návštěvu.

Pavel: Ahoj Jakube.

Jakub: Jé, dobrý den, pane Novotný. Já to vypnu.

HUDBA ZMLKNE.

Martin: Mám něco rozdělanýho v kuchyni, nechám vás tu.

DOVŘENÍ DVEŘÍ.

Pavel: Co je s tebou, Jakube? Minulej týden i včera jsem čekal, že se u mě zastavíš na vrátnici. I pan trenér se po tobě sháněl.

Jakub: Já tam nebudu chodit.

Pavel: Co blázníš? Proč?

Jakub: To nemá cenu.

Pavel: Jak to? Musíš se připravovat na krajský přebor. Za tři týdny toho můžeš... můžeme... ještě hodně stihnout.

Jakub: Vždyť je to jedno.

Pavel: Jak jedno? Neblázni, člověče.

Jakub: Prostě tak.

Pavel: Táta říkal, že jsi tady zabarikádovaný a nic tě nebaví. Že jsi jen doma nebo ve škole. Takhle to přece nejde. Vždyť si prima, šikovný kluk, vykašli se už na to trucování.

Jakub: (IRONICKY) Aha, takže táta říkal.

Pavel: Jo, táta. Je z tebe celej nešťastnej. To přece není normální, aby ses takhle zasekl a na všechno se vykašlal. A nejen na všechno, ale i na všechny...(PAUZA) No tak, co mlčíš? ...(PAUZA). Jo, něco jsem ti přinesl. Tady je poslední sešit, víš, ten co jsem chystal pro nakladatelství... Jsou tam věci, který jen tak někde nenajdeš, ty jsi ještě neviděl.

Jakub: (POTICHU) Děkuju.

Pavel: Podíváš se na to?

Jakub: Jo, pak.

Pavel: Heleď, mám návrh. Na beton to nemůžu slíbit... ale když se to povede, tak pro tebe budu mít něco... řekněme... co se nedá koupit. Prostě něco, na čem ti záleží. A to ti řeknu...dám... na krajským přeboru.

Jakub: Co?

Pavel: To ti teď nemůžu říct. Tak co? No tak, vytáhni tu šachovnici. Už se mi po ní stýská.

SCÉNA 18 : KUCHYŇ ZVUK UMÝVÁNÍ NÁDOBÍ

Věra: Ale, ale, ty jsi dneska nějaký pilný.

Pavel: Děláš, jako bych ti jindy nepomáhal.

Věra: No, v kuchyni se zas tak moc nepředřeš.

Pavel: To je přece normální, že to udělám, když mám dneska volno a ty úřední den a budeš v práci nejmíň do pěti.

Věra: Já tě nepoznávám.

Pavel: A v lednici máš nachystanou svačinu.

Věra: (UDIVENĚ) Já? Svačinu!?

ODTAHOVÁNÍ ŽIDLE A USEDÁNÍ KE STOLU.

Věra: Od kdy ty mi chystáš do práce svačiny? Máme tam přece kantýnu. Počkej, počkej... něco se děje. Co se děje?

Pavel: (NEPŘESVĚDČIVĚ) Co by? Nic.

Věra: Tohle není normální. Ty po mně něco chceš.

Pavel: Ale ne... To ti nemůžu jen tak...

ŠTÁVÁNÍ OD STOLU. OTEVÍRÁNÍ LEDNICE, ŠUSTĚNÍ
IGELITOVÉHO SÁČKU.

Věra: Tak díky. Cože? To už je tolik hodin? Už musím, mám to jen tak tak.

Pavel: Vlastně jo, chci...

Věra: Aha, tak přece.

Pavel: Jen jsem ti chtěl ukázat...

ŠUSTĚNÍ PAPÍRU.

Věra: Co to je?

Pavel: Myslel jsem, že když pracuješ na magistrátu, že by... možná bys mohla něco zjistit.

ŠUSTĚNÍ PAPÍRU.

Věra: To je ten tvůj Jakub?

Pavel: No, chudák kluk, hledá mámu. A ty máš přístup do registru obyvatel...

Věra: Zbláznil ses? Tak to si hezky rychle vyhoď z hlavy.

Pavel: Prosím.

Věra: Tohle rozhodně ne, to se nedělá. Ani ty, ani já nemáme právo se někomu plést do života. To si kluk musí vyřešit se svým tátou. Nebo se to musí předat ženským ze sociálky. Obrátit se na OSPOD...

Pavel: Však si vzpomeň, kolikrát jsi mi vyprávěla, že někdy v dobrý vůli udělají víc škody, než užitku. Jakub by nic nevěděl. Nikdo by se tom nedozvěděl... Mám to promyšlený, neboj. Kdybych tu jeho mámu našel, tak bych jí jenom řekl, že se jejímu klukovi po ní stýská. Nic víc. Slibuju.

Věra: Ne. Rozhodně ne. Já se nenechám přivést do maléru.

Pavel: Víš, že tě nikdy o nic neprosím...

Věra: To se sice neprosíš, ale je s tebou čím dál tím víc práce. Jako s malým děckem.

Pavel: (DOTČENĚ) To jsi přehnala.

Věra: Moc ne.

Pavel: Já se s tebou nebudu dohadovat. Tak co, pomůžeš?

Věra: Řekla jsem ne. Už musím, stejně přijdu pozdě.

Pavel: Já ti ty papíry dám do kabelky, kdyby sis to rozmyslela.

ŠUSTĚNÍ PAPÍRU. TĚŽKÝ KROK.

Věra: Nedávej.

Pavel: (Z DÁLKY) Prosím...

SCÉNA 19 : POKOJ

HUDBA TEEANEGERŮ.

Martin: Můžu ti to trochu ztlumit?

ZTLUMENÍ HUDBY.

Martin: Haló, pane, jste na příjmu? (PAUZA) Kdy už se mnou začneš bavit? No tak! Dobře, tak si trcuj, ale pojd' se alespoň navečeřet. Máš to v kuchyni. Usmažil jsem kuřecí řízky.

Jakub: (SKRZ ZUBY) Nemám hlad.

Martin: (ZOUFALE) Proč mě takhle trápíš? Už jsem se ti snad milionkrát omluvil. Co mám dělat? Jinak? Víc?

Jakub: Chci za mámou.

Martin: Pořád mi nevěříš? Už jsem se ti mockrát snažil vysvětlit, že se tě maminka zřekla hned po narození. Dobře, tak ti řeknu ještě víc, ale líbit se ti to nebude. Chytla se špatný společnosti a má jiný zájmy. Pije a jede na drogách.

Jakub: Nevěřím ti.

Martin: Já už jsem z tebe celej zoufalej, já... já... nevím, co mám s tebou dělat.

Jakub: (VYČÍTAVĚ) A proč jí nepomůžeš?

Martin: Snažil jsem se. Mockrát. Ale jsou případy, kdy to nejde. Nemůžeš pomoci někomu, kdo nechce.

Jakub: Vykašlal ses na ni.

Martin: Takhle jednoduše to v životě nechodí. Já vím, potřebuješ čas, aby sis to všechno srovnal v hlavě.

Jakub: Divím se, že jsi neřek, že jsem ještě moc malej na to, abych to pochopil.

Martin: (SNAŽIVĚ) Vyhlášuju příměří. Jo? No tak... Těšil jsem se, že oslavíme tvoje narozeniny. Uvařil, co máš rád a teď to stydne. Tak co? Jdeme? Jo, a tady... No, tady máš... Bral jsem prémie... prostě si něco kup. Třeba pořadnej mobil, aby ses nemusel vymlouvat, že mi nebereš telefon, protože je starej a má pořád vybitou baterii.

SCÉNA 20 : VNITŘNÍ PROSTOR AUTA/VENKOVNÍ PROSTOR

ZVUK MOTORU JEDNOUCÍHO AUTA. ZASTAVENÍ.
VOLNOBĚH. OTEVŘENÍ DVEŘÍ AUTA.

Pavel: Dobrý den, prosím vás, tady někde by měla bydlet paní Veselá.

DOHADOVÁNÍ DVOJICE Z VENKU.

Žena: Myslíte Boženu?

Muž: (S UCHECHTNUTÍM) Božku Veselou?

Pavel: No, měla by bydlet někde tady, před výjezdem z města, ale já tady jezdím pořád dokola a nemůžu ten dům najít.

Muž: Myslíte tuhle zříceninu za mnou? Fet'áci to tady dorazili. Zaplat' bůh, že už jsou pryč. Exekutor neměl ani kam nalepit pásky.

Pavel: Kdo? Ehm... aha...

Žena: Taky vám něco dluží?

Muž: Soused říkal, že jí vídá u nádraží. Ale stejně z ní nic nedostanete.

Pavel: Ne... nedluží. Mně ne. Tak děkuju.

BOUCHNUTÍ DVEŘÍ. ZVUK ROZJÍŽDĚJÍCÍHO SE AUTA.

SCÉNA 21 : PROSTOR PŘED NÁDRAŽÍM

VZDÁLENÝ ZVUK VLAKU. HALEKÁNÍ OPILÉ SKUPINKY
LIDÍ. CINKÁNÍ LAHVÍ. DOHADOVÁNÍ. TĚŽKÝ,
ZPOMALUJÍCÍ SE KROK.

Božena: (OPILE) Hajzl, chtěl by, ale ne platit.

Opilec 1: Ani na blbej lahváč jsi nesplašila.

PŘIBLIŽUJÍCÍ SE TĚŽKÝ KROK.

Opilec 2: (HALEKÁ) Hele, přírůstek.

Opilec 1: Obsazeno.

Pavel: (BOJÁCNĚ) Já, já... jen... jen... jestli nevíte, kde bych našel paní Boženu Veselou.

Opilec 2: Ó, paní Veselou, madam Veselou...(SMÍCH). Božka, máš tu kámoše.

Božena: (OPILE) Tady to je náš revír, štramáku! To jen aby bylo jasno.

Opilec 1: Co chceš? Nic? Tak padej. Tady to je naše.

Pavel: Já vám nic neberu.

COUVAJÍCÍ TĚŽKÉ KROKY. ZVUK PÁDU.

Opilec1: Přepísk to. S ním bys neměla moc práce, Božka.

Božena: (ODPLIVNE SI) S tímhle? Hej, dědku, vstávej. Máš aspoň cigára?

SCÉNA 22 : POKOJ

ODDYCHOVÁNÍ PŘI CVIČENÍ.

Věra: Ani trochu se mi to nelíbí.

VSTÁVÁNÍ Z PODLAHY, VZDYCHÁNÍ PŘI NÁMAZE.

Pavel: Tobě se v poslední době pořád něco nelíbí.

Věra: Na ty závody ho měl odvézt jeho táta. Nebo trenér. Co se ty do všeho pleteš?

Pavel: Slíbil jsem mu to. Jinak by ani nejel.

Věra: (IRONICKY) Aha, takže nikdo si s ním neví rady, jen ty.

Pavel: (NAPODOBUJE JEJÍ IRONICKÝ TÓN) To víš, outsideři mají k sobě blízko.

Věra: Hlavně se nelituj.

Pavel: Já že se lituju?

Věra: (SMÍŘLIVĚJI) Já vím, že se s tím pereš, jak se dá. Jiný na tvém místě...

Pavel: (PODRÁŽDĚNĚ) Mně je jedno, co jiní. Já jsem já a já to ještě nechci zabalit.

Věra: Tak se hned neurážej. Prostě se mi jen nelíbí, že tam chceš Jakuba vézt autem.

Pavel: Co furt máš? Je to jen půlhodinka cesty. Jezdím opatrně a pomalu. A řidičák ještě pořád mám.

Věra: No právě... Za měsíc jdeš k doktorovi na kontrolu, moc bych se nedivila, kdyby ti už zakázal řídit. A udělal by dobře. Padáš čím dál víc. No podívej, zase ses pobryndal.

Pavel: (URAŽENĚ) Tak se mi trochu klepou ruce. Myslíš, že mě to neštve!?

Věra: A mě štve pořád po tobě uklízet a prát.

Pavel: Dělán, co můžu. A tobě se pořád něco nelíbí. I hůl jsem začal kvůli tobě nosit, abys nerejsnila a já má měl klid.

Věra: Tak kvůli mně? Kvůli sobě, aby tě pořád někdo nemusel sbírat ze země. A aby tě nevyhodili z práce.

Pavel: (VYČÍTAVĚ) Tak to jsem potřeboval ze všeho nejvíc, abys teď do mě zase ryla. Z těch závodů mám trému možná ještě větší než Jakub, a to ještě ani nevím, jestli se kluk nakonec nezasekne. Potřebuje, aby za ním někdo stál. A hlavně aby se mu něco povedlo.

Věra: (SMÍŘLIVĚ) Vždyť já vím... A přeju mu to. Vlastně i tobě.

Pavel: No proto. Nevidělas moje brýle?

Věra: Před chvílí sis je dával do aktovky. I ten dárek pro Jakuba. (PŘECHÁZÍ K PODRÁŽDĚNÉMU TÓNU) Co zas je tohle? Měl jsi to líp zabalit, takhle to vypadá, žes to vytáhl z popelnice. Já se na to nemůžu dívat.

ŠUSTĚNÍ PAPÍRU. CVAKÁNÍ KOVOVÉHO UZÁVĚRU
AKTOVKY.

Pavel: Aha, jo, brýle tu jsou... doklady taky, klíče, mobil.

Věra: Na, teď to vypadá líp. A ne že to v aktovce zase sežvejkáš. A tady něco k jídlu na cestu. Tak tfuj tful. Držím palce. A zavolej, že jste dorazili v pořádku.

SCÉNA 23 : KUCHYŇ

CINKÁNÍ NÁDOBÍ PŘI JÍDLE.

Martin: Dojez to, ať ti není špatně od hladu.

Jakub: Vždyť jím.

Martin: A pij. Dej si tam citrón.

DOLÉVÁNÍ TEKUTINY.

Jakub: Ach jo, už zase.

Martin: (S POKUSEM O ODLEHČENÍ) To abys ty figurky dneska udržel v ruce.

Jakub: (IRONICKY) Vtipný. Ha ha. Hlavně mi zase nezačni vykládat ty tvoje oblíbený dětský vtípy.

Martin: Docela bych uvítal, kdybys mi nějaký vtip řekl ty. Aby to u nás už konečně přestalo být jak po pohřbu.

Jakub: Já si žádný nepamatuju.

Martin: (OPATRNE VYČÍTÁ) Heleď, Jakube, ne že se zase hned nafrníš, ale... No prostě zeměkoule se netočí jenom kvůli tobě. Napadlo tě, že mě může mrzet, že tam s tebou nejedu já?

Jakub: Už je to tak dohodnutý.

Martin: Počítal jsem s tím.

Jakub: Ale já ti přece říkal, že pojedu s panem Novotným.

Martin: Chtěl jsem ti fandit.

Jakub: (PROVOKATIVNĚ) I když nebudu sedět na kole, ale nad šachovnicí?

Martin: (NADECHUJE SE, ALE PAK REZIGNOVANĚ VYDECHNE)

Jakub: Stejně s panem Novotným musíme cestou upřesnit strategii.

ODKLÁDÁNÍ NÁDOBÍ DO DŘEZU. NAPOUŠTĚNÍ VODY.

Martin: V pokojíčku máš nachystaný ty nový kalhoty a na židli vyžehlenou košili.

Jakub: Košili? Tam je to jedno.

Martin: Tak to nevím. Já ještě na žádným krajském přeboru v šachu nebyl. (VYČÍTAVĚ) Nikdo mě tam nepozval.

Jakub: (PŘECHÁZÍ DO IRONICKÉHO TÓNU) Předpokládám, že tam bude zřejmě o něco důležitější to, co má kdo v hlavě než na sobě.

Martin: Já si v poslední době s tebou připadám jako kdybychom chodili po minovém poli. S tebou se fakt nedá mluvit. Už jsem z toho celej utahanej.

Jakub: (Z POVZDÁLÍ) Jo to je ta flanelová. Tak tu si vezmu.

Martin: (ODSEKNE PRO SEBE) To jsem rád. (NAHLAS) Kdy si koupíš ten nový mobil? Abych věděl, že jste v pořádku dorazili. Nebo ho už máš?

CINKNUTÍ PŘEDMĚTU.

Jakub: Jé... ulítl mi knoflík.

Martin: Ukaž? No to je dobrý, tak já budu ještě i za švadlenku. Podej mi to.... Ještě nit', jehlu. A nůžky. A brýle.

OTEVÍRÁNÍ ZÁSUVK. PŘEHRABOVÁNÍ.

Jakub: Šedou?

Martin: Třeba. Tak co je s tím tvým mobilem?

Jakub: No... Ještě jsem si žádnéj nevybral.

Martin: Za pět tisíc se přece dá vybrat už slušný kus. A něco máš určitě ještě našetřeno, mohl sis to k němu přidat. Co kdybychom vybrali nějakou spolu?

Jakub: (VÁHAVÉ TICHU) No... Ten starej je ještě dobrej.

Martin: Najednou.

SCÉNA 24 : SÁL

ŠUM VELKÉHO SÁLU, ODTIKÁVÁNÍ HRACÍCH HODIN

Pavel: (S ODLEHČENÍM) Fuj, to byly nervy! Větší než kdybych hrál sám.

Jakub: (S HRANOU SKROMNOSTÍ) Měl jsem štěstí na soupeře.

Pavel: (KRÁTCE SE ZASMĚJE) Na rozdíl od nich.

Jakub: Myslel jsem, že to bude horší. Kdybych to věděl, tak se tak nebojím.

Pavel: No, no, zas to tak nepodceňuj. Na mistrovství Juniorů to bude silnější kafe. Když už jsem u té kávy, pojď, dojdeme si nahoru do bufetu, něco si tam taky dáš, zvu tě.

TĚŽKÁ CHŮZE NOVĚ DOPROVÁZENÁ ŤUKÁNÍM HOLE.

Jakub: Je to s ní lepší?

Pavel: S holí to musí být přece horší. No nic, líp nebude, musím se s tím smířit. Ale aspoň tolik nepadám. Nebudeme si tím kazit náladu. Vezmi mi tu moji aktovku.

ŠUM SÁLU UTICHÁ, PŘECHÁZÍ DO ŠUMU KANTÝNY. CHŮZE DOPROVÁZENÁ ŤUKÁNÍM HOLE, USEDÁNÍ KE STOLKU.

Pavel: Jakube, než si něco dáme... Tady... pro tebe.

OTEVÍRÁNÍ AKTOVKY, ŠUM PAPIRU.

Jakub: (UDIVENĚ) To je to, co jste mi slíbil?

JEMNÉ ŤUKÁNÍ KAMENE O SEBE.

Pavel: Líbí se ti?

Jakub: Jo, jasně, moc. Vždycky jsem si přál mít cestovní skládací šachovnici.

Pavel: Je vyřezávaná z pravého kamene.

Jakub: Děkuju. (ODKAŠLÁVÁ) Je krásná, fakt, moc... ale to se přece dá koupit. (S NÁDECHEM ZKLAMÁNÍ) A vy jste říkal, že...

Pavel: Víím, že to bude něco, co se nedá koupit. Ale řekl jsem možná...že... že ... to nemůžu slíbit. Zklamal jsem tě moc?

Jakub: Ne, ty figurky jsou super... Vypadá to, jako by měly obličej.

Pavel: Koupil jsem to v prodejně Orientu. Měli tam takovou jedinou.

Jakub: (PYŠNĚ) Já pro vás taky něco mám.

Pavel: (PŘEKVAPENĚ) Ty? Pro mě? A proč?

OTEVÍRÁNÍ TAŠKY, ŠUSTĚNÍ PAPÍRU.

Jakub: (ROZPAČITĚ) Jen... jen...

Pavel: (PŘEKVAPENÍM KOKTÁ) Jakube, já... já... já nevím, co říct...

Jakub: Je to jen pět výtisků. Na víc mi to nevyšlo. A je to jen z toho posledního sešitu, víc jsem nestačil přepsat, šlo to pomalu a nechtěl jsem udělat chybu.

Pavel: (DOJATĚ) Tak já mám svoji knížku.

LISTOVÁNÍ.

Pavel: (ZAJÍKÁ SE) A ten přebal! A na pozadí šachovnice... A moje jméno... Takovým velkým písmem.

Jakub: To je přece ta šachovnice, na který spolu u nás hrajeme. Vyfotil jsem ji.

Pavel: (SOTVA MLUVÍ) Jak jsi to udělal?

Jakub: Dneska si může každý vydat knížku. Skoro všechno se dá udělat doma od počítače a oni to jen pak vytisknou a pošlou.

Pavel: To ti muselo dát tolik práce!

Jakub: Aspoň jsem se při tom přepisování něco naučil. Zrovna jsem dneska při posledním tahu použil....

Pavel: Já vím, všiml jsem si toho a divil se. A... a... to muselo přece stát moc peněz, Jakube, kde....

Jakub: (SKÁČE DO ŘEČI) Tak líbí se vám to?

Pavel: (ZAJÍKÁ SE) V životě jsem nedostal hezčí dárek.

SCÉNA 25 : VENKOVNÍ PROSTOR

CHŮZE DOPROVÁZENÁ ŤUKOTEM HOLE.

VZDÁLENÝ POUČLIČNÍ RUCH.

Pavel: Doufám, že si v tomhle mumraji najdeme auto.

Jakub: Táhle, ve třetí řadě za parkovacím automatem.

Pavel: Jo, jasně, už ho vidím.

ZASTAVENÍ CHŮZE.

Jakub: (UDIVENĚ) To je přece naše auto... I s tátou.

Pavel: Mně se zdálo, že když jsi hrál, tak jsem zahlídl někoho podobného tvému tátovi. Ale nebyl jsem si jistý. A než jsem našel brýle na dálku, tak tam už nebyl.

Jakub: Co tady dělá?

Pavel: Třeba tě chtěl při hře vidět, ale nechtěl tě znervózňovat.

VÁHÁVÁ CHŮZE. V POZADÍ NASTARTOVÁNÍ
MOTORU.

Pavel: Běž za ním.

Jakub: Ne.

Pavel: Čeká tě. Má lepší auto a jezdí líp než já. Já jsem se stejně chtěl cestou stavit někde... někde jinde. No tak běž.

Jakub: Já bych na vás počkal.

Pavel: Jakube, tak na rovinu... jak bych ti to řekl? Víš, víš... zkrátka... prostě je lepší mít prima tátu, než mít prima tátu a špatnou mámu.

Jakub: Já vám nerozumím.

Pavel: Já to líp říct neumím. Zkrátka táta ti nelže. S ... s tím o tvý matce. M á tě moc rád.

Jakub: Nemá.

Pavel: Věř mi. Záleží mu na tobě. No tak, běž už.

VÁHAVÁ CHŮZE. ZVUK MOTORU NASTARTOVANÉHO
AUTA SE PŘIBLIŽUJE A PROLNE SE S OTEVÍRÁNÍM DVEŘÍ.